

GIV ØSTGRØNLÆNDERNE DEN SIDSTE CHANCE

Af Ejnar Mikkelsen

Kaptajn Ejnar Mikkelsen.

Kaptajn Ejnar Mikkelsen rettede før Grønlandsrådets møde i juni i Godthåb gennem „Berlingske Tidende“ en appel om, at man nu sørgede for at stille østgrønlanderne over for det sidste afgørende valg med hensyn til deres fremtid:

Giv Østgrønlands befolkning en sidste chance. Stil tingene fornuftigt op, så der bliver muligheden for et klart valg. Det haster, for om få år vil der slet ikke være mulighed for noget valg.

Det kan gerne være, at jeg er gammel og vel kun har mit kvarte syn tilbage, men udviklingen i Østgrønland synes at vise, at jeg har set og ser temmelig klart på problemerne der. I Vestgrønland, mener jeg, er den „nye tid“ kommet for at blive. Der er det nok naivt at tale om en valgmulighed mere. Men om Østgrønland må vi omgående have en politisk tilkendegivelse, der giver denne befolkning en sidste chance, et sidste valg.

Jeg har igennem to menneskealdre forsvaret det synspunkt, at østgrønlønderne burde have mulighed for at forblive ved deres traditionelle fangerhverv, der kun kan drives, når befolkningen bor spredt og decentraliseret. Ingen har villet høre på mig, men på det sidste mener jeg at have sporet blidere vinde fra administrationen i dette spørgsmål – for første gang i et kvart århundrede.

Nu må det siges til østgrønlønderne: Vil I forblive grønløndere, eller vil I søge jeres fremtid på anden vis i Vestgrønland eller i Danmark? Vælger I det sidste, må I flytte væk, vælger I det første, må I sprede jer til fangstpladserne op langs kysten, hvor fangstdyrene endnu er. I vil ikke kunne forvente et liv som danskernes, men I vil kunne forblive frie mænd, selvhjulpne mænd, grønløndere. I vil få transport-hjælp og hjælp til rejsning af fangsthuse, og til en vis grad vil I kunne nyde godt af den moderne teknik – f. eks. ved at blive udstyret med radiosendere, der sikrer forbindelsen til omverdenen i nødsituationer. Men levofod og levemåde vil blive mere eller mindre den gammeldags og gammelkendte.

I Scoresbysund-komiteen arbejder vi med disse tanker og planlægger en realistisk henvendelse til myndighederne. Men en afgørelse haster, for udviklingen foregår hurtigt også i Østgrønland i disse år, og flere og flere bliver i de alt for store byer Angmagssalik og Scoresbysund vænnet af med at være fangere og grønløndere. Jeg mener, at vi i denne sag, der har optaget en så stor del af mit liv, kun har tilbage at give disse mennesker muligheden for et valg. Lad dem så tage imod tilbuddet – eller forsvinde som den gruppe grønløndere, de endnu er. Ved at give dem valgmuligheden viser vi dem tillid. De er den værd.